

розділ перший

Відчинилися вхідні двері, і я почув на придверному килимку тупіт ніг агентки ФБР. Щойно почав падати сніг, і до книгарні шугонуло важке й насичене нестримною енергією повітря. Двері за агенткою зачинилися. Мабуть, вона була неподалік, коли зателефонувала, бо не минуло й п'яти хвилин, як я погодився на зустріч з нею.

Крім мене, в книгарні нікого не було. Не знаю навіть, чому я взагалі вирішив її відчинити того дня. Завірюха за прогнозами мала б насипати понад пів метра снігу, починаючись зранку і вщухаючи аж наступного дня по обіді. Бостонські публічні школи вже оголосили, що зачинятимуться раніше, і скасували всі уроки наступного дня. Я зателефонував двом працівникам, що мали виходити на роботу — Емілія в ранкову зміну, а Брендон — у вечірню, і порадив їм залишатися вдома. Зайшов до твітер-акаунта книгарні «Старі дияволи» і вже намірився був вислати твіт про те, що під час сніговію ми будемо зачинені, але щось мене втримало від цього. Може, думка про те, що доведеться тоді цілісінький день простирчати

на самоті вдома. До того ж до книгарні від мого помешкання було менше, ніж пів милі.

Я вирішив піти туди; у крайньому разі матиму змогу провести якийсь час наодинці з Нероном, навести лад на стелажах, може, навіть підготувати до відправлення деякі онлайн-замовлення.

Гранітне небо провіщало снігопад, коли я відмикав вхідні двері на Бері-стріт у Бікон-Гілл. Книгарня «Старі дияволи» міститься на не надто багатолюдній ділянці, але це спеціалізована книгарня — нові та вживані детективи й містерії, тож більшість наших клієнтів або якимось знаходить нас, або просто замовляє через наш вебсайт. Звичного четверга в лютому я б не здивувався, коли б відвідувачів набралось ледве з десятків, хіба що в нас планувалася б якась подія чи зустріч автора з читачами. Та все одно завжди було чим зайнятися. До того ж у крамниці жив кіт Нерон, який ненавидів залишатися на самоті. А я ще й геть забув, чи залишив йому вчора досить їжі. Мабуть, що ні, бо коли я зайшов до книгарні, він відразу вибіг до мене паркетною підлогою. Рудий кіт невизначеного віку чудово вписувався у книгарню завдяки своїй готовності (ба навіть прагненню) миритися з ласками незнайомих. Я ввімкнув світло, нагодував Нерона, а тоді заварив собі трохи кави. Об одинадцятій завітала наша завісідниця Маргарет Ламм.

— Що ви тут робите в таку негоду? — здивувалася вона.

— А ви що тут робите?

Вона піднесла вгору два пакети з елітної продуктової крамниці на Чарлз-стріт.

— Провізія, — пояснила вона звичною своєю аристократичною манерою.

Ми поговорили про останній роман Луїзи Пенні. Здебільшого говорила вона. Я тільки вдавав, що читав цей роман. Останнім часом я взагалі вдаю, що прочитав чимало книжок. Я, звісно, *справді* читаю, але здебільшого рецензії в головних спеціалізованих виданнях, а також переглядаю деякі блоги. Один з них має назву «Фотельний спойлер», і в ньому обговорюють огляди останніх романів і насамперед їхні завершення. Мене вже не цікавлять сучасні детективні романи — інколи я просто перечитую щось улюблене з дитинства, тож без книжкових блогів мені не обійтися. Звичайно, я міг би чесно зізнатися, що втратив інтерес до романів детективного жанру, тому й читаю насамперед історичні книжки, а перед сном поезію, проте волю не казати правди. Бо ті, кому я інколи цю правду казав, завжди допитувалися, чому я перестав читати детективи, а це не те, про що я хотів би говорити.

Я відправив Маргарет Ламм з читаним примірником роману Рут Ренделл «Потиснути руки назавжди», адже вона на 90 відсотків була впевнена, що раніше цього роману не читала. Тоді пообідав прихопленим з дому бутербродом із салатом з курятиною і вже мав намір завершувати на сьогодні, коли це задзвонив телефон.

— Книгарня «Старі дияволи», — озвався я.

— Чи можна Малколма Кершоу? — Жіночий голос.

— Слухаю, — відповів я.

— О, чудово. Це спецагентка ФБР Івен Малві. Я б хотіла ненадовго вас відволікти, щоб дещо розпитати.

— Гаразд, — погодився я.

— Можна тепер?

— Звісно, — відповів я, припускаючи, що її задовольнить телефонна розмова, але натомість вона сказала, що невдовзі прийде, й поклала слухавку. Якийсь час я стояв зі слухавкою в руці, уявляючи, яка на вигляд може бути агентка ФБР, на ім'я Івен. По телефону її голос звучав сипло, тож я уявив собі статечну, понуру жінку передпенсійного віку в коричневому дощовику.

За кілька хвилин у дверях з'явилася агентка Малві, анітрохи не схожа на образ, який я собі уявляв. Їй було трохи за тридцять, якщо не менше, вона була в джинсах, заправлених у темно-зелені чобітки, пухнастий зимовій куртці й білій плетеній шапочці з помпончиком. Вона потупала чобітками по килимку біля дверей, зняла шапочку й рушила до касової стійки. Я вийшов назустріч, і вона простягла мені руку.

Потиск виявився міцним, хоч рука була вогка й холодна.

— Агентка Малві? — запитав я.

— Так, вітаю. — На її зеленій куртці танули сніжинки, залишаючи по собі темні плями. Вона струснула головою; кінчики її тонкого білявого волосся були вологі. — Я здивована, що ви ще й досі відчинені, — сказала вона.

— Я, власне, саме збирався зачинятися.

— О, — зронила вона. У неї була перекинута через плече шкіряна сумочка, пасок до якої вона стягнула через голову, а тоді розстібнула замочок куртки. — Але ще маєте трохи часу?

— Маю. Та й мені самому цікаво. Поговоримо у мене в кабінеті?

Вона озирнулася на входні двері. На білій шкірі її шиї випнулися сухожилля.

— А ви почуєте, коли хтось зайде? — поцікавилась вона.

— Не думаю, що це станеться, але так, я почую. Прощу сюди.

Мій кабінет був радше підсобкою в глибині книгарні. Я підсунув агентці Малві стільця, а сам обійшов довкола столу і вмовився в шкіряному кріслі-реклайнері, зі швів якого випиналася набивка. Сів так, щоб бачити її поміж двома стосами книжок.

— Перепрошую, — вибачився я. — Зовсім забув запитати, чи вам щось потрібно? Тут у кавнику є ще трохи кави.

— Ні, все гаразд, — відповіла вона, скидаючи куртку і ставлячи на підлогу біля себе шкіряну сумочку, чи радше портфель. Під курткою в неї був чорний светр з круглим викотом. Тепер, коли я зміг ліпше її роздивитися, я усвідомив, що бліда була не тільки її шкіра. Це стосувалося її всієї: кольору її волосся; її губ; її майже прозорих повік; навіть її окулярів з тонкою дротяною оправою, що ледве були помітні на тлі обличчя. Взагалі було важко визначити, яка вона була на вигляд, немовби якийсь художник, намалювавши її, розтер великим пальцем лінії її рис, зробивши їх розмитими й невиразними. — Насамперед я хотіла б попросити вас не ділитися подробицями нашої розмови ні з ким іншим, якщо ваша ласка. Дещо з цієї інформації є в загальному доступі, але дещо ні.

— Ви мене тепер по-справжньому заінтригували, — зізнався я, відчуючи, як пришвидшено забилося моє серце. — Але так, звичайно, я нікому про це не скажу.

— Прекрасно, дякую вам, — зраділа вона і зручно вместила на стільці, опустивши плечі й дивлячись прямо на мене.

— Чи ви щось чули про Робін Каллаган? — запитала вона.

Робін Каллаган була місцева телеведуча, яку півтора року тому знайшли застреленою в її будинку в Конкорді, приблизно за двадцять п'ять миль на північний захід від Бостона. Тривалий час це залишалося головною темою місцевих новин, і хоч підозри падали на її колишнього чоловіка, нікого так і не заарештували.

— Про це вбивство? — перепитав я. — Звичайно.

— А про Джей Бредшоу?

Я на мить замислився, а тоді похитав головою.

— Не думаю.

— Він мешкав у Деннісі на Кейп-Коді. У серпні його знайшли забитого до смерті у його гаражі.

— Ні, — підтвердив я.

— Ви певні?

— Певний.

— А що про Ітана Берда?

— Це щось знайоме.

— Він був студент філії Массачусетського університету в Ловеллі, який пропав понад рік тому.

— Ага, точно. — Я пригадав цю історію, хоч не пам'ятав усіх подробиць.

— Його знайшли закопаним у державному парку в Ешленді, звідки він родом, десь за три тижні після його зникнення.

— Ну, так, звісно. Про це багато писали. А що, ці три вбивства якось пов'язані?

Вона нахилилася на дерев'яному стільці, простягла руку до своєї сумочки, а тоді зненацька її забрала, немовби раптом змінила думку.

— Спочатку ми так не думали, якщо не брати до уваги те, що всі ці вбивства так і не було розкрито. Але хтось звернув увагу на їхні імена. — Вона витримала паузу, немовби даючи мені нагоду втрутитися. А тоді уточнила: — Робін Каллаган. Джей Бредшоу. Ітан Берд.

Я замислився.

— Маю таке відчуття, ніби я провалюю іспит, — мовив я.

— А ви не кваптеся, — сказала вона. — Або я можу вам підказати.

— Їхні імена пов'язані з птахами? — припустив я.

Вона кивнула.

— Власне. Адже Робін англійською — це вільшанка, Джей — сойка, ну, а Берд — просто птаха. Я розумію, що це трошки надумано, але... мушу сказати, не вдаючись у зайві деталі, що після кожного вбивства найближчий до місця скоєння злочину поліцейний відділок отримував... щось типу вістки від убивці.

— Тобто існує якийсь зв'язок?

— Скидається на те, що так. Хоч ці вбивства можуть бути пов'язані і якось інакше. Чи вони вам щось нагадують?